

РЕШЕНИЕ

№ 2742

гр. София, 23.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 23.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **10999** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. от Административно-процесуалния кодекс.

Предявен е иск с правно основание чл.100, ал.4 от Закона за държавния служител във връзка с чл.4, ал.1 от ЗОДОВ във връзка с чл.203 и сл. от АПК.

Производството е образувано по искова молба, предявена от Л. С. Н. срещу Националната агенция по приходите. Ищецът твърди, че на основание чл.100, ал.4 от Закона за държавния служител, със заповед № ЗЦУ – 821/09.07.2015г., издадена от изпълнителния директор на НАП, считано от 17.08.2015г., е бил отстранен временно от заеманата длъжност в ТД на НАП – С., поради образувано срещу него наказателно производство. С решение № 8499/03.07.2017г. на ВАС, е отменена заповед № ЗЦУ – 821/09.07.2015г., издадена от изпълнителния директор на НАП на основание чл.221, ал.2 от АПК. Излага съображения, че със заповед № 549/12.05.2016г., издадена от изпълнителния директор на НАП, е възстановен на работа, поради отпадане на предпоставките за временното отстраняване. Твърди, че в следствие отстраняването му от длъжност спрямо него е настъпила имуществена вреда в общ размер на 11 005,00 лева, изразяваща се в неполучаване на основно възнаграждение и допълнително възнаграждение за периода 17.08.2015г. – 15.05.2016г. Моли сумата от 11 005,00 лева да му бъде изплатена ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на влизане в сила на решението, с което е отменена заповед № ЗЦУ – 821/09.07.2015г. – 03.07.2017г. Излага съображения, че по време на отстраняването

му от длъжност, продължило 8 месеца и 22 дни е претърпял емоционален стрес. Твърди, че се е чувствал притеснен и несигурен, както и че авторитета му на дългогодишен служител в НАП бил уронен. Излага съображения, че отстраняването му от длъжност го е поставил в унизително тежко положение спрямо обществото, близките и колегите му, от което се е чувствал дълбоко наранен и оскърбен. Сочи, че през този период за него са настъпили тежки последици както в личен план така и в професионално отношение и не на последно място – се е отразило отрицателно върху общественото мнение занего. Твърди, че през периода на отстраняването му от служба е бил лишен от правото му на оценка на изпълнението по реда на чл.76 от ЗДСл, което от своя страна води до невъзможността да бъде повишен в ранг по реда указан в чл.75, ал.1, предложение второ от ЗДСл. Сочи, че за претърпените от него неимуществени вреди претендира обезщетение в размер на 10 000 лева.

Претендира и законна лихва за просрочие, изчислена върху сумата от 11 005 лева за периода от 03.07.2017г. – до датата на окончателното и изплащане; - 10 000 лева за причинени неимуществени вреди по чл.4 от ЗОДОВ, както и направените разноски по делото.

Ответникът – Националната агенция по приходите оспорва иска. Твърди, че липсва пасивна процесуална легитимация. Прави възражение за изтекла погасителна давност. Твърди, че искът е и неоснователен. Сумата за облекло е изплатена.

СГП счита, че искът е неоснователен.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено следното.

Не се спори, че със заповед № ЗЦУ – 821/09.07.2015г., издадена от изпълнителния директор на НАП, считано от 17.08.2015г., ищецът е бил отстранен временно от заеманата длъжност в ТД на НАП – С., поради образувано срещу него наказателно производство. С решение № 8499/03.07.2017г. на ВАС е отменена заповед № ЗЦУ – 821/09.07.2015г., издадена от изпълнителния директор на НАП на основание чл.221, ал.2 от АПК. Със заповед № 549/12.05.2016г., издадена от изпълнителния директор на НАП, е възстановен на работа, поради отпадане на предпоставките за временното отстраняване. На основание чл. 100, ал. 3 ЗДСл за времето, през което ищецът е бил отстранен от длъжност не е получавал възнаграждение.

По делото е представено решение на СГС от 16.4.2018 г., постановено по гр.д. № 8766/2016 г., влязло в сила на 8.1.2020 г., с което е отхвърлен иска на Л. Н. С. срещу Прокуратурата на РБ за присъждане на обезщетение за причинени имуществени и неимуществени вреди вследствие образувано срещу него наказателно производство.

Въз основа на решението на СГС /доколкото съдържа официални констатации за правнорелевантно факти/ следва да се приеме за установено, че с постановление от 27.03.2006 г. на прокурор при СГП срещу ищеца е било образувано предварително производство – по пр.пр. № 5416/2005 г. - за това, че в качеството си на длъжностно лице – главен данъчен инспектор, е поискал дар, който не му се следва, за да извърши действия по служба– престъпление по чл. 301, ал. 1 от НК (л. 1, том II от досъдебното производство). На 07.02.2008 г. ищецът е разпитан в качеството на свидетел по образуваното досъдебно производство. Той не е бил привлечан като обвиняем и срещу него не са били вземани мерки за процесуална принуда.

С постановление от 13.01.2014 г., досъдебното производство по пр.пр. № 5416/2005 г. на СГП е било прекратено, на основание чл. 24, ал. 1, т. 1 от НПК. Това постановление е било отменено от Апелативна прокуратура - С. в частта, в която производството

срещу ищеца е било прекратено. На 18.04.2016 г. досъдебното производство отново е било прекратено - с постановление на прокурор от СГП-поради изтекла давност – чл. 24, ал. 1, т. 3 от НПК. Постановлението е влязло в сила.

Видно от решението на СГС, цитирано по-горе, е прието, че исковете за присъждане на обезщетение за имуществени и неимуществени вреди срещу Прокуратурата на РБ са неоснователни предвид основанието, на което е прекратено производството /давност/, както и т. 8 от т.р. № 3/22.4.2005 г., постановено по тълк.д. № 3/2004 г., съгласно която е прието, че не може да се ангажира отговорността на правозащитните органи доколкото извършените от него действия са били законни.

С решение № 8499/03.07.2017г. на ВАС е отменена заповед № ЗЦУ– 821/09.07.2015г., издадена от изпълнителния директор на НАП на основание чл.221, ал.2 от АПК. Видно от мотивите на решението е прието, че тази заповед е незаконосъобразна доколкото издаването ѝ не е съобразено с целта на закона- отстраняването на служителя в случая не е целяло предотвратяване възможността да се влияе на обективното разследване.

Предвид така установеното съдът намира, че се установяват част от предпоставките на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ за основателността на предявения иск а именно– акт на администрацията, който е бил признат за незаконосъобразен с влязло в сила съдебно решение, именно вследствие на който ищецът е претърпял имуществени вреди – неполучаване на възнаграждение за положен труд през периода, за който е бил отстранен.

Неоснователно е възражението на ответника, че не следва да носи отговорност предвид т.10 от т.р. № 3/22.4.2005 г. на ВКС и предвид това, че при издаване на заповедта е изпълнил нареждане на орган на Прокуратурата. Действително, се установява, че заповедта за отстраняване от длъжност е постановена след като е изпратено писмо от 6.7.2015 г. на Апелативна Прокуратура С., с което се уведомява, че дп № 156/2006 г. все още е висящо и се извършват следствени действия. Но издаването на заповед, както е посочено в решенията на АССГ и ВАС, е извършено при условията на обвързана компетентност – доколкото са били налице законови предпоставки, а не по нареждане на органите на следствието или прокуратурата. На следващо място, видно от мотивите на тази част от тълкувателното решение, се има предвид действия в рамките на воденото наказателно производство. В случая постановената заповед е издадена извън такова производство.

По отношение възражението на ответника за изтекла погасителна давност. Същото съдът намира за неоснователно. Съгласно т. 4 от цитираното по-горе тълкувателно решение се прие, че вземането за обезщетение за вреди става изискуемо от влизане в сила на решението, с което се признава съответният акт на администрацията за незаконосъобразен. В случая този момент е датата на постановяване решението на ВАС – 3.7.2017 г. Исковата молба е предявена на 9.11.2020 г.

Същевременно обаче съдът намира, че са налице предпоставките на чл. 5, ал. 1 ЗОДОВ за да се отхвърли иска. Видно от решението на ВАС, цитирано по-горе, заповедта за временно отстраняване от длъжност е била отменена не поради липса на материално-правни предпоставки за постановяването ѝ; такива по безспорен начин е прието, че са били налице, а именно – образувано срещу ищеца наказателно производство.

На следващо място, видно от влязлото в сила решение на СГС е прието, че не може да

се ангажира отговорността на правозащитния орган, защото извършените от правозащитните органи действия са били законни; прието е, че не е налице прогласен по съответния ред незаконен акт или действие на такъв орган. Наказателното производство не е поискано да бъде продължено /по искане на обвиняемия или подсъдимия по реда на чл. 21, ал. 2 във вр. с чл. 21, т. т. 2 и 3 НПК и чл. 288, ал. 2 НПК/отм./, или прокурорът внесе предложение за оправдателна присъда; не се установява да е правено искане за възобновяване на производството по този ред именно с оглед постановяване на оправдателна присъда и оттук – да може да се направи извод за наличие на незаконсъобразни актове или действия.

Предвид изложеното и при спазване на указанията, дадени в т. 3 на т.р. № 3/22.4.2005 г. на ВКС, съдът намира, че не следва да се ангажира отговорността на ответника. При проследяване на веригата от причинно-следствени действия, за да бъде постановена процесната заповед и съответно – ищецът да остане без работа, в основата стои образуваното срещу него наказателно производство, действията по които са били законни, респ. – не са били прогласени за незаконосъобразни по предвидения в закона ред. Съответно – постановяването на заповедта за временно отстраняване от длъжност е вследствие именно от образуването на процесното наказателно производство, действията по които не са прогласени за незаконосъобразни по съответния ред.

Ето защо съдът намира, че не следва да се ангажира отговорността на ответника – както за имуществени, така и за неимуществени вреди, поради което исковете следва да се отхвърлят като неоснователни.

По разноските. Предвид неоснователността на исковете на основание чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ, вр. чл. 37 Закона за правната помощ, вр. чл. 24 и 25 от Наредбата за заплащането на правната помощ следва да се присъдят разноски от 100 лв.

Въз основа на тези мотиви съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените искове от Л. С. Н., ЕГН [ЕГН] срещу Националната агенция по приходите за присъждане на обезщетение за имуществени вреди - в размер от 11 005 лева, изразяващи се в неполучаване на основно възнаграждение и допълнително възнаграждение за периода 17.08.2015г. – 15.05.2016г., ведно със законната лихва, считано от 03.07.2017г. до окончателното плащане на главницата, както и обезщетение за неимуществени вреди в размер на 10 000 лева.

ОСЪЖДА Л. Н. С. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 100 лв. разноски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от уведомяването за изготвянето му.

СЪДИЯ: